

3 nő

a McArthur park közelében laktunk, Linda meg én, aztán egy éjjel iszogatás közben látjuk az ablakon keresztül, ahogy egy férfi zuhan lefelé. szokatlan látvány, akár valami tréfa, de azonnal elillan ez az érzés, amikor járdát fogott. „jézus krisztus” szóltam oda Lindához, „széttoccsant, mint egy fonnyadt paradicsom! belek, szar meg nyálkás anyag, ebből vagyunk! gyere! gyere ide! nézd meg!” Linda odajött az ablakhoz, majd berohant a fürdőszobába kidobni a taccsot. aztán visszajött. megfordultam és ránéztem. „krisztusom, bébi, mint egy kidöntött fazéknyi rohadt hús és spaghetti szakadt öltönybe meg ingbe öltözve!” Linda visszarohant a kagylóhoz öklendezni.

visszaültem iszogatni a borból. hamarosan megütötte fületem a sziréna hangja. akikre itt igazán szükség volt, azok az egészségügyiek. nos, a fene egye meg, mindannyian küszködtünk problémákkal. sosem láttam tisztán, miként jött össze a lakbérre való, ráadásul túl betegre ittuk magunkat ahhoz, hogy bármiféle munka után nézzünk. amikor csak rántkört az aggódódsdi, a kamatyolás volt minden, amit tehettünk a gyötrődés ellen. segített felejteni, ideig-óráig. rengeteget keféltünk, és, szerencsémre, Linda jó partnernek bizonyult. az egész szállót megtöltötték a hozzánk hasonló emberek, bort iszogattak vagy basztak, halvány sejtelmük sem volt arról, mi következik. időnként egyikük kivetette magát az ablakon. a pénz azonban mindig megérkezett valahonnan, épp akkor, amikor már úgy tűnt, csak a saját szarunk maradt étel gyanánt, egyszer 300 dollár valami halott nagybácsitól, máskor egy kései adóvisszatérítés. egyszer a buszon utazva az előttem lévő ülésen hirtelen 50 centesekre lettem figyelmes. mit jelentett az egész, vagy ki hagyta ott, gőzöm se volt róla, ma sem értem. átültem oda, majd nekifogtam teletömni velük a zsebeimet. miután megtöltöttem őket érmékkel, jeleztem, aztán leszálltam. senki sem szólt vagy próbált megállítani, úgy értem, részegen muszáj szerencsésnek lenni, mégha nem is az a típus az ember, egyszerűen muszáj.

minden nap kimentünk a parkba bámulni a kacsákat. higgyétek el, amikor a folyamatos ivástól meg a normális kaja hiányában oda az egészséged, ráadásul kimerültél a kamatyolástól, miközben próbálsz felejteni, képtelenség túltenni a borzalmakon. szóval, ki kell

mozdulni a szobából, mert rádtelepszik a mélykék rosszkedv, s gyorsan te lehetsz a következő a járdán. sokkal könnyebb, mintsem képzelnétek. szóval Lindával ott ücsörögtünk a padon a kacsákra meredve. a kacsák szemernyi sem idegeskedtek – semmi lakbér vagy öltözködés körüli nehézség, kaja dögivel –, csak úszkáltak körbe-körbe hápogva és potyogtatva. babrálás, tollászkodás, folytonos zabálás. egyik éjjel valaki a hotelből elkapott egyet, kinyírta, fölvitte a szobájába, fölpucolta, azután megfőzte. gondoltunk rá mi is, de nem tettük meg. ugyanis nehéz volt őket elkapni. mihelyst túl közel értél HUUSSS!!! egy fröccsenés és már el is szállt az anyaszomorító! legtöbbször lisztből és vízből készített palacsintát csócsáltunk, esetleg kukoricát loptunk valaki kertjéből – egyik fickó a kukoricásokra specializálta magát –, nem hinném, hogy valaha megevett akár egyet is; aztán mindig akadt némi elmarnivaló a piacokon – illetve a vegyesboltok előtti zöldségstandokon –, néha egy-két paradicsom, kevéske uborka, bár mi piti tolvajoknak számítottunk, huszadrangúaknak, többnyire szerencse is kellett hozzá. legegyszerűbbnek a cigaretta bizonyult – éjszakai séta –, valaki mindig otthagya a kocsiját letekert ablakkal, a műszerfalon egy fél vagy egész doboz cigivel. természetesen a bor és a lakbér jelentették az igazi gondot, mi pedig kupakoltunk meg idegeskedtünk.

és ahogy a többi végleg hitehagyott napja, úgy a miénk is elérkezett. semmi bor, semmi szerencse, semmi egyéb. nincs több hitel a tulajnál vagy az italboltban. döntöttem hát, beállítom az ébresztőórát hajnali 5:30-ra, hogy lesétáljak a idenymunkások piacáig, de még az óra se működött jól. eltört benne valami, így hát föl kellett nyitnom, hogy megszereljem. a rugójával akadt gond, és csak úgy tudtam kiküszöbölni a hibát, ha letörök belőle egy darabot, új kampót hajlítok a végére, visszazárom a burkolatba, és végül föl húzom. ha tudni akarjátok, hogy mennyire aprócska rugó dolgozik minden ébresztőórában, illetve, vélhetően, bármilyen órában, elmesélem. minél rövidebb a rugó, annál jobban rohannak a mutatók. mondhatom, örült egy óra volt, és amikor belefáradtunk a prütykölésbe, az aggodást elkerülendő az órát figyeltük, megpróbáltuk kitalálni, mennyi az idő *valójában*, látnátok a percmutatót suhanni – mi röhögtünk rajta.

végül aztán kiderült – egy hétbe telt, mire rájöttünk –, hogy az óra *harminc* órát haladt tizenkét órányi *tényleges* idő alatt. ráadásul 7-8 óránként föl is kellett húzni, különben megállt. néha ébredés

után az órára bambulva azon merengtünk, mennyi is lehet az idő. „a szarba, bébi” mondtam, „nem tudsz rájönni? 2 és félszer gyorsabban jár az óra, mint kéne. pofonegyszerű.”

„na ja, de mennyit mutatott, amikor legutóbb beállítottad?” kérdezte.

„süllyedjek el, ha tudom, aranyom, be voltam baszva.”

„hát, jobb ha föl húzod, különben megáll.”

„oké.”

fölhúztam, azután reszeltünk egyet.

szóval aznap, amikor elhatároztam, hogy elnézek a piacra, nem tudtam beállítani az órát. valahonnan előkerült egy üveg bor, lassan iszogattuk. az órát figyeltem nem lévén tisztában azzal, mennyi lehet az idő, így attól félve, hogy reggel elkések, csak heverésztem az ágyban le sem hunyva a szemem. aztán kikászálódtam, fölöltöztem, és elstátaltam a San Pedro utcáig. úgy tűnt, mindenki csak áll és vár. az ablakokban itt-ott paradicsom hevert, kettőt vagy hármat föl kaptam, és befaltam. méretes tábla hirdette: GYAPOTSZEDŐK BAKERSFIELDBE. KOSZT ÉS SZÁLLÁS. mi az ördög? gyapot Bakersfieldben, Californiában? azt hittem, Eli Whitney meg a gyapotmagtalanító gépe mindet eltakarította az útból. egyszer csak föl tűnt egy óriási teherautó, és kiderült, hogy paradicsomszedőket keresnek. a picsába, utáltam magára hagyni Lindát az ágyban. sosem bírta ki sokáig, hogy otthon dögöljön magában. mégis úgy döntöttem: belevágok. az emberek kezdtek föl mászni a járműre. figyelmesen vártam, föl nyomult-e mindegyik nő; akadt köztük néhány terebélyes. mindenki fölkapaszkodott, kezdtem én is föl kecmeregni. egy tagbaszakadt mexikói, vitathatatlanul a brigádvezető, nekilátott föl hajtani a plató oldalát – „elnézést szenyor, megtelt!” elhajtottak nélkülem.

akkor már úgy este 9 körül járhatott az idő, és egy órába telt az út vissza a szállóba. jól öltözött, ostoba ábrázatú emberek mellett haladtam el. ráadásul majdnem elcsapott egy fekete Caddyben dühöngő alak. nem tudom, mi baja lehetett. talán az időjárás. forró nap volt. amikor elértem a hotelt, a lépcsőn indultam el fölfelé, mert a liftet pont a tulaj nő ajtaja mellé építették, ő meg állandóan azt buzerálta, fényezgette a fémrészeket, vagy csak ott leskelődött.

a hatodikon volt a szobám, s amikor odaértem, nevetgélés ütötte meg a fületem. az a ringyó Linda nem bírta ki sokáig. elverem a seggét, meg annak is, akit fölszedett. kinyitottam az ajtót.

Linda, Jeanie és Eve ültek bent. „édes!” szólalt meg Linda. oda-
jött hozzám. csak a magas sarkú cipője volt rajta. csókolózáskor
jócskán fölkinálta a nyelvét. „Jeanie most kapta meg az első mun-
kanélküli segélyét, és Eve is beadta a kérelmet! ünnepelünk!”

rengeteg vörösbort vettek. elvonultam megfürödni, majd vissza-
mentem a rövidnadrágomban. mindig is szerettem mutogatni a lá-
baimat. nekem voltak a legnagyobb és legerősebb lábaim, amit fér-
fiban valaha is láttam. a többi testrészem nem volt túl mutatós.
leültem szakadt nadrágomban, föl tettem tappancsaimat a dohány-
zóasztalra.

„beszarás! nézd ezeket a lábakat!” szólalt meg Jeanie.

„ja, ja” mondta Eve.

Linda mosolygott. bort töltött nekem.

tudjátok, hogy megy az ilyesmi. ittunk, beszélgettünk, cseverész-
tünk, ittunk. a lányok leugrottak még borért. aztán folytatódott a
duma. az óra csak járt körbe-körbe. hamarosan besötétedett. egye-
dül ittam tovább a szétszakadt gatyámban. Jeanie bevonult a háló-
szobába, és elterült az ágyon. Eve a heverőre, Linda pedig a fürdő-
szobába vezető hall kis bőrdiványára dobta magát. még mindig nem
értettem, miért nem engedett föl a mexikói a platóra. bántott az
eset.

bekacsáztam a hálósobába, majd leheveredtem Jeanie mellé.
méretes nő volt, meztelen. rávetettem magam a melleire, szopogat-
tam őket. „hé, kicsinálsz?”

„csinálok? meg foglak döngetni!”

benyomtam ujjamat a muffjába, s kezdtem ki-be mozgatni. „be-
csempészem a lompost!”

„ne! Linda megöli!”

„sose jön rá!”

fölébe kerekedtem, majd nagyon LASSAN, LASSAN, HANGTA-
LANUL, hogy ne recsegenek a rugók – egy hang se jött ki az ágyból
–, nekifogtam szotyogatni, ki-be, ki-be a LEHETŐ LEGLASSAB-
BAN, amikor eléleztem, azt hittem, soha nem ér véget. életem
egyik legnagyobb szerűbb tekerése volt, aztán a lepedőbe törülközés
közben belém villant a gondolat – lehet, hogy a férfiak évszázadok
óta rossz módszerrel dugnak.

kimentem, és ittam tovább a sötétben. nem emlékszem, meddig
ücsöröghettem ott. elég sokat vedeltem. végül odamentem Eve-hez.
a segélyes Eve. akadt rajta hár böven, kicsit ráncosodott, de nagyon

érzéki ajkai, obszcén, szexis, rusnya ajkai voltak. csókolni kezdtem azt a szörnyű és szépséges száját. csöppet se ellenkezett. széttárta lábait, én meg beakasztottam neki. kis koca, fingott, rőfögött, szuszogott, fészkelődött. nem úgy sütem el, mint Jeanie esetében – lassan, remegve –, splatty, splatty és vége. lekászálódott róla. s mielőtt még visszaérhettem volna a székemig, már folytatta is a horkolást. szenzációs – olyan neki a kefélés, mint a levegővétel –, semmiség az egész. minden nőci kicsit másképpen kamatyor, ez tartja mozgásban, ez tartja csapdában a férfit.

tovább ittam azon törve a fejem, hogy mit is tett velem a napszámosok aljadék felügyelője. nem érte meg udvariaskodni. azután a segélyre siklottam át. megkaphatja egy össze nem házasodott férfi és nő? természetesen nem. akár éhen is halhatnak. a szerelem pedig valami mocskos szó. pedig ilyesmi működött Linda meg köztem – szerelem. ezért éheztünk, ittunk, éltünk együtt. mit jelentett a házasság? szentesített BASZÁST, egyszer s mindenkorra megszentelt BASZÁST, semmi félrelépés, BELEUNÁS, MUNKAVÁLLALÁS. de ezt követelte meg a világ: néhány csapdába esett, boldogtalan barom, akit vár a munka. a picsába, elköltözőm a nyomortelepre, Lindát pedig összehozom Nagy Eddie-vel. Nagy Eddie idióta, de ő legalább vesz neki ruhákat és megtölti a bendőjét sztékkal, ami jóval több annál, amit én tehettem.

Elefántlábú Bukowski, a társadalom salakja.

kiürült az üveg: úgy véltem, ideje aludni egyet. fölhúztam az órát, és odakucorodtam Linda mellé. fölébredt, dörgölőzni kezdett hozzám. „oh, a fenébe, oh, beszarus” mondta, „nem tudom, mi bajom!”

„mi az bébi? beteg vagy? fölhívjam a közkórházat?”

„oh, dehogy, egy frászt, csupán TÜZELEK! TÜZELEK! ANNYIRA TÜZELEK!”

„micsoda?”

„mondom, emészt a tűz! BASSZÁL MEG!”

„Linda...”

„mi van? mi az?”

„kész vagyok. két éjjel nem aludtam. hosszú a séta a munkáspiacra meg vissza, 32 háztömb a tűző napon... használhatatlan vagyok. semmi meló. baszottul kikészültem.”

„SEGÍTEK rajtad!”

„hogyhogy?”

félíg lekúszott a diványról, és nekilátott nyalogatni a péniszemet. elcsigázottan nyögtem föl. „szivi, 32 háztömb a tűző napon... elfogytam.”

nem állt le. csiszolópapír nyelvével tudta, mit csináljon.

„édes” mondtam, „egy szociális nulla vagyok! nem érdemellek meg! kérlek, könyörülj rajtam!”

amint említettem, ügyes volt. van, aki tud, van, aki nem. a többség csak a régimódi fejbiccentősdit ismeri. Linda a pénisszel kezdte, abbahagyta, le a golyókhoz, aztán vissza a dákóhoz, máris oszlop állt a lábam között, hihetetlen mennyiségű energia, A MAKKOT MINDIG HAGYTA. ÉRINTETLENÜL. nagyot sóhajtottam, miközben össze-vissza hazudoztam neki arról, mi mindent tennék érte, ha egyenesbe kerülnék, miután fölthagytam a csavargó léttel.

végül a makk következett, farkam jó harmadát bekapta a szájába, következett a finom fognyomásos szívóhatás, a fürge farkas mozgás, és ISMÉT elszálltam – aznap éjjel negyedszer, tökéletesen kiürültem. némelyik nő többet tud, mint az orvostudomány.

amikor fölébredtem, már mindannyian felöltöztek – jól néztek ki –, Linda, Jeanie és Eve. nevetve bökdöstek a takaró alatt. „hé, Hank, keresünk magunknak valaki étellel! meg kell némi szíverősítő! a Tommi-Hi-ban leszünk!”

„jó, jó, sziasztok!”

kiriszálták seggüket az ajtón.

az egész Emberiség el van átkozva.

éppen csak visszaaludtam, amikor megcsörrent a telefon.

„igen?”

„Mr. Bukowski?”

„igen?”

„láttam azokat a nőket! magától jöttek ki!”

„honnan tudja? 8 emelete van, minden szinten tíz-tizenkét szobával.”

„ismerem a bérlőimet, Mr. Bukowski! csupa tiszteletre méltó munkásember lakik itt!”

„igen?”

„igen, Mr. Bukowski, húsz éve vagyok itt, de még soha, soha nem tapasztaltam olyasmit, ami magánál folyik! nálunk mindig is tisztességes emberek szálltak meg, Mr. Bukowski.”

„igen, olyannyira, hogy kéthetente mindig fölmászik egy baromarcú a tetőre, aztán fejest ugrik a maga betonozott placcára a kamu cserepes növényei közé.”

„délig kap haladékokat kitakarodni, Mr. Bukowski.”

„mennyi most az idő?”

„8 óra.”

„köszönöm.”

letettem. kezembe akadt némi Alka-seltzer. megittam egy koszos pohárból. néhány korty borra is rábukkantam. elhúztam a függönyt, belenéztem a napba. kemény világ, semmi újság, de a nyomortelep gyűlöltem. a kis szobákat, helyeket szeretem, amikből kiindulva lehet valamelyest küzdeni. egy nő. egy ital. a mindennapi munka azonban kizárt. nem bírtam összeegyeztetni a dolgokat. nem voltam elég okos. arra gondoltam, kiugrom az ablakon, de képtelen voltam rászánni magam. felöltöztem, és lementem a Tommi-Hi-ba. a csajok a bár végében röhögcséltek két fickóval. Marty, a pultos ismert. odaintettem. nem volt egy vasam se. leültem.

érkezett egy whisky vízzel. üzenet várt.

„keress a Roach Hotelban, 12-es szoba, éjfélkor. lefoglalom nekünk.

szeretlek, Linda.”

ledöntöttem a piát, aztán elkotródtam onnan, éjfélkor pedig megpróbáltam a Roach Hotelt, a recepcióos fogadott, „semmi. nem foglalták le a 12-es szobát Bukowskinak.” egykor visszanéztem. egész nap és éjjel a parkban ücsörögtem. ugyanaz várt. „nem foglalták le önnek a 12-es szobát, uram.”

„és valamelyik másikat ezen a néven vagy Linda Bryanén?”

belenézett a könyvekbe.

„semmi, uram.”

„megengedi, hogy benézzek a 12-esbe?”

„nincs ott senki. uram. mondtam már.”

„szerelmes vagyok, haver. sajnálom. hadd kukkantsak be!”

a negyedosztályú idiótáknak tartogatott tekintettel nézett rám, majd odatolta a kulcsot.

„5 perc, különben nyakán a baj.”

kinyitottam az ajtót, fölcsaptam a villanyt – „Linda!” –, a csótányok a fényre mind beszaladtak a tapéta alá. ezer meg ezer. amikor lekapcsoltam a fényt, lehetett hallani, ahogy visszamásznak. maga a tapéta is hatalmas csótánybőrnek tűnt.

visszamentem a lifttel a recepcióra.

„kösz, igaza volt. senki sincs a 12-esben.”

először rémlett föl a hangjában valami tapintat.

„sajnálom, haver.”

„kösz” mondtam.

kilépve balra fordultam, keletnek, a nyomortelep felé, és ahogy lassan szedtem a lábaimat, azon tűnődtem, miért hazudnak az emberek? manapság már nem mélázok ezen, de még mindig emlékszem, ha most hazudnak, már a kimondás pillanatában majdnem biztos vagyok benne, jöllehet még ma sem vagyok annyira dörzsölt, mint az a recepciós a csótány szállóban, aki tisztán látta, minde-nütt ott a hazugság, akárcsak az emberek, akik elzúgtak az ablakom előtt, miközben vörösbort iszogattam a forró los angelesi délutánokon a McArthur park mellett, ahol még mindig befogják, kinyúvasztják, megeszik a kacsákat, az embereket.

a hotel még mindig ott áll szobástul, amelyikben laktunk, s ha egyszer eljössz, megmutatom. de nem sok értelme lenne, ugye? mondjunk csak annyit, hogy egy éjjel eleget baszhattam, illetve megbaszott 3 nő. és legyen ez a történet elegendő.

Domokos Tamás fordítása